

På den anden side synes jeg, vi har et vist håb og på det seneste kan se en vis lysning i situationen, så der forhåbentlig kan findes en ordening, som tillader, at FN-styrkerne kan fortsætte det arbejde, som har været af stor betydning i området, og hvor danske styrker har været aktivt involveret.

Hr. Knud Enggaard rejser spørgsmålet om flygtninge og deres muligheder for at vende tilbage til Bosnien. Det er også regeringens synspunkt, at det skal være en mulighed. Ét må stå klart, og det er, at det skal være på et frivilligt grundlag. Som situationen er, ville det ikke være rimeligt at tage tvangsmidler i anvendelse, og det vil jeg også tro, at der ville være almindelig tilslutning til her i salen.

Endelig rejser hr. Knud Enggaard spørgsmålet om, hvad der har været gjort i forhold til Makedonien. Den græske blokade af Makedonien er helt tydeligt et meget generende element i den samlede politik, og den er uacceptabel og farlig. Sagen er jo indbragt for EF-Domstolen og kommer til mundtlig forhandling om kort tid. Hvornår dommen vil falde, ved vi ikke, men jeg vil gerne sige som min opfattelse, at den græske regering ikke på lovligt grundlag kan gennemføre denne blokade, som de har iværksat, og derfor er der efter min mening grund til at tro, at Grækenland vil blive dømt, når dommen falder. Det er den metode, som traktaterne anviser, og det er den, der er anvendt.

Til hr. Per Stig Møller vil jeg godt gøre den bemærkning, at det selvfølgelig er vanskeligt i en operation af denne art, hvor FN anmoder NATO om at udføre opgaver på sine vegne, at få udredt kommandoforholdene. Hvem bestemmer? Hvor holder FN's myndighed op? Hvor begynder NATO's ansvar for operationerne? Hvor slutter FN's overordnede ansvar for helheden?

Det er selvfølgelig vanskeligt, og det har voldt betydelige problemer. I flere omgange har man måttet diskutere dette spørgsmål mellem NATO og FN uden at nå til en helt tilfredsstillende løsning. Det er selvfølgelig et spørgsmål, et problem, som man må søge at løse så godt, man kan.

Jeg vil bare gøre den lille bemærkning, at det er min opfattelse, at det i en række tilfælde ikke er dobbeltnøglesystemet eller kommandoforholdene, der har bevirket tilbageholdenheden med brug af luftoperationer, men selve den begrænsede virkning af luftoperationer i sig selv. Hvis man ser på det område, hvor det i

øjeblikket står værst til, nemlig i Bihac, som er det urolige område, vil luftoperationer på mange måder være udelukket på grund af områdets karakter.

Til hr. Gert Petersen vil jeg sige, at jeg tilslutter mig hans synspunkter om betydningen af at holde kontaktgruppen samlet. Hr. Jørgen Estrup var inde på det samme: at uenighed mellem aktørerne giver meget ringe udsigt til at nå resultater. Det har vi set i forskellige faser af udviklingen dernede, og først da kontaktgruppen blev etableret og begyndte at fungere, så vi bedre resultater. Forhåbentlig vil det kunne lade sig gøre også i det fortsatte arbejde at holde kontaktgruppen samlet, men det kan ikke undgå nogens opmærksomhed, at der er mange kræfter, der trækker kontaktgruppen fra hinanden. Forhåbentlig kan den holde sammen.

Til hr. Jørgen Estrup vil jeg gerne den bemærkning, at jeg er enig i betragtningen om, at en af grundene til, at nogle måske har følt det stærkt skuffende, er, at man har haft for mange illusioner om, hvad det internationale samfund kunne opnå, og især om, hvad man kunne opnå med militære midler.

Til hr. Arne Melchior vil jeg godt komme med et par betragtninger om våbenembargoen. En ophævelse af våbenembargoen er efter min mening ikke et egnet middel, og vi kan heldigvis konstatere almindelig enighed om, at sådan forholder det sig. Der er i hele den europæiske kreds enighed om, at en ophævelse af våbenembargoen ikke er en farbar vej. Det ville være det samme som at overlade parterne til at kæmpe det ud med hinanden, til at finde en militær løsning, mens vi andre vaskede vores hænder og gik vores vej. Derfor har den europæiske reaktion på de amerikanske forestillinger om ophævelse af våbenembargoen været så skarp og så stærk og så enig, og det tror jeg fortsat den vil være.

Til sidst: Der har fra alle ordførere startende med fru Helle Degn lydt en stærk tak til de danske, der er udsendt, og som gør et meget stort og vanskeligt arbejde. Jeg tror, at det bedste budskab, vi kan sende til danskerne dernede, både det militære og det civile personel, er, at et meget stort flertal her i Folketinget støtter og er glade for den indsats, som det danske mandskab udfører.

Per Stig Møller (KF):

Det er mere for at præcisere over for ministeren, at han ikke helt har forstået, hvad jeg sagde.